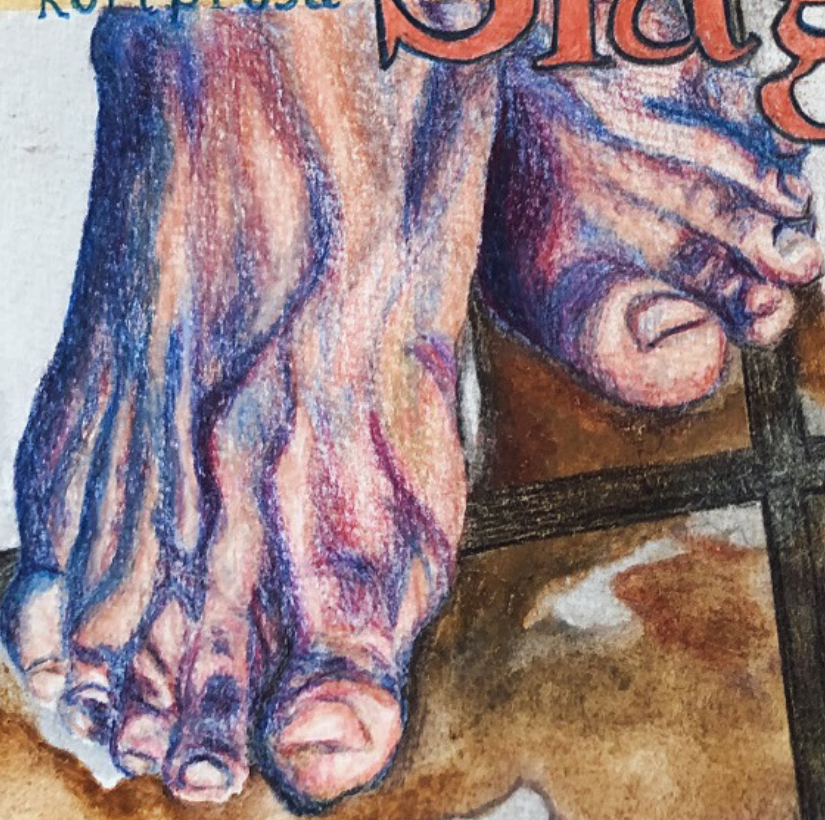

tidsskrift for
digte &
kortprosa

Slagtryk

oktober 2021

Slagtryk - tidsskrift for
digte og kortprosa

nr. 8 - 2021

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Bidragssydere

Jens Arild Elsig

Hanne Giersing

Noah Kress

Anne Sofie Marelli

Linda Karen Prahl J

Forsidekunstner

Jo Borup

Først publiceret

<http://www.slagtryk.dk/category/21-10/>

Udgivet af Kronstork

ISSN

1904-8165

Opsætning

Mau Lindow Tarbensen

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion

Olivia Lyhne Broksø

Anna Livia Lambert

Mau Lindow Tarbensen

Seth Marvin Andersen

Tidsskriftet Slagtryk
er støttet af sine
læsere via Patreon

Tidsskriftet Slagtryk
er støttet af statens
Kunsthøjesterets Littera-
turudvalg

Indholdsfortegnelse

<i>Redaktionelt</i>		s. 2
Jens Arild Elsig	Aarhus' have	s. 4
Hanne Giersing	Jeg er 46	s. 6
Noah Kress	Hvem har råd til skygge	s. 11
Anne Sofie Marelli	To digte	s. 19
Linda Karen Prah J	den sidste sommer	s. 21

Redaktionelt

Tidsskriftet som springbræt, legeplads og læringsplatform

Ved redaktør Mau Lindow Tarbensen

I starten af oktober læste jeg for første gang egne tekster op for et publikum. Det var til en festival i universitetsregi, hvor jeg og forfatteren Hans Peter Madsen var inviteret tilbage til det trygge campusområde på Kasernen i Aarhus, hvor vi begge havde vores daglige gang som litteraturstuderende fra 2015-2020.

Lykkeligt blændet af lyset, der var rettet mod scenen, læste jeg mit langdigt i to dele højt for tilhørerne; kun anet som uklare omrids og mørke plamager på stolene. Efter nedtrædningen fra podiet ramte lettelsens rus. Den eksalterede følelse, der kan følge i kølvandet på noget, man næsten ikke tør, men frygtelig gerne vil og altså gør alligevel.

Da også Hans Peter havde læst op, blev vi begge inviteret op på scenen. Denne gang til en sofabænket samtale om, hvordan man skaber sig jobs i kulturbranchen efter endt uddannelse. Jeg gled af på den muligvis underforståede forventning om, at vi skulle tale om *lønnen* arbejde. Jeg fortalte i stedet om Slagtryk, samt sagde et par ord om, hvad litterære tidsskrifter kan i sammenligning med bogudgivelser.

Jeg fortalte, at jeg opfatter litterære tidsskrifter som seriøse foretagender, der fungerer som litterære eksperimenter – og at det på ingen måde er to ting, der modsiger hinanden. Det er her, man kan sende tekster i proces ind, tekster, der ikke passer ind i et større tekstkorpus, tekster til tiden og tekster uden for den. Nødvendige tekster, der mangler et sted at være; der kræver at blive læst.

De litterære tidsskrifter er som seismografer, idet de kan vise, hvad der rører sig i vækstlaget i dansk litteratur netop nu – hvilke genrer, temaer og stilarter, der er oppe i tiden, og hvordan eksisterende ditto kan brydes, fornyes og gentænkes. Eller som tidligere redaktører på Slagtryk har formuleret det:

Tidsskrifter er et sted, hvor forfatterskaber begynder, eller hvor læseren finder mellemregninger og sidespring fra forfatterskaber, der allerede er etableret. Tidsskriftet er et sted for eksperimenter, lejlighedsdigte eller de første spæde skridt. Tidsskriftet er et øjebliksbillede ved udgivelse, og samtidig et katalog af tidligere bidrag og fremtidige forfatterskaber.

Citatet stammer fra temaet [I Slagtryk før værkdebut](#), der opdateres flere gange årligt med debuterende forfattere, som tidligere har været publiceret i Slagtryk. Nogle gange kort tid før deres værkdebut, andre gange mange år forinden, som det for eksempel er tilfældet med Mia Degner, der debuterede med *Lyset bærer ikke nag til nogen* på Mikrobe i april 2021, mens Degner første gang var trykt i Slagtryk ti år tidligere, i 2011.

Litterære tidsskrifter er kort sagt både læringsplatforme og legepladser. De er oaser eller åndehuller, der frembyder sig i en forfatters skrivepraksis; de er trykventiler og litterære mødesteder. Et tidsskrift kan godt fungere som en trædesten i et spirende forfatterskab. Men tidsskriftet er andet og langt mere end det – det har sit helt eget økosystem.

Jens Arild Elsig

Aarhus' have

Når det visne blad siger som stenen på vejen og nu et kort sekund efter er ved at sige farvel til flokken og spredes i mange hundrede dele af den bil som ikke suser men kører forbi. Det blad man, når det er ungt, tørrer sin røv i når man bare skal. Det som nu er afmonteret fra moderen fordi det snart er efterår og det er det endelige farvel.

Naturen skræmmer også mig. For enden af trappen hvor by-lyngen siger lyde som et tropisk land og lidt som en sommerdag i pindstrup. Den summende lyd jeg tror jeg forveksler med en hugorm som det nok ikke er i Aarhus.

Den vej jeg valgte at gå som jeg ikke kendte, men håbede ville føre mig derhen jeg ville, viste sig at føre mig til en trappe. Jeg skulle ikke op af den trappe, så jeg gik en anden vej i stedet.

Så nu gik jeg ned ad en sti som førte mig til der hvor min mor har sagt til min søster hun ikke må gå når blodet er fyldt og lyset er væk. Her er nu dejligt nok.

Her hvor jeg sidder nu kan jeg se unge
som mig selv løbe hurtigt. Jeg har aldrig
brudt mig om at løbe, jeg synes det er
en underlig ting at byde sig selv. Det
med at stæse afsted ude blandt
fremmede mennesker helt frivilligt.

Her er også vand i haven og ænder som
larmer. Skriger og pjatter. Som babyer er
de. De ser så hjælpeløse ud. Bare et
hjørne af et brød så kommer de. Nips.
Små og hjælpeløse. Nakken ryster også
på den så det ligner den kramper eller
har tics. Og hvor den dog kigger på mig.
Som et menneske så træt og sulten.
Ingen vil hjælpe dig lille ven. Jeg tror jeg
afskyr den. Måske fordi jeg ser mig selv,
men hvad ved jeg. Et enkelt tryk. Hvilken have.

Hanne Giersing

Jeg er 46

Unge mennesker siger
med deres store tyggegummier
og uduelige nonchalance:
Ha ha!
vi har mere liv tilbage
end dig

Til gengæld er jeg rig
og har fået styr på min stil
både i garderoben
og i stuen
Ha! Ha!

Det hører med til at udfylde sit potentiale
synes jeg
at bruge det man tjener
Og desuden
når jeg køber
er der andre der tjener
Jeg siger til mig selv det er samfundssind

Det er en form for bitterhed
at spare op
Ligesom latter man holder tilbage

Jeg tager topskuddene af en basilikum i potte
og river bladene groft
og strør ud over hverdagspasta
i et tilfældigt
men symmetrisk mønster

Jeg triller min vogn parallelt med hylderne
og bremses gradvist op før jeg standser
så dem bagved er forberedte
Varerne er arrangeret efter vægt og sårbarhed
med henblik på kassebåndet
og siden posen
Rugbrød står bagerst

Jeg kører konebil
Og holder parallelt med stregerne
Min overkrop pendulerer
mellem indkøbsvogn og bagagerum

Jeg sidder i den ene ende af sofaen
med krydsede ben
og bladrer i Eurowoman
og nyder hvordan tingene står
når der kun er mig

Vinklen på den gule loungestol fra Paustian
Pudernes stilling netop nu
At digtsamlingen: Hvorfor er jeg så trist, når jeg er så sød
ligger øverst i en bunke

Herfra kan man se lidt af spisestuen
hvor jeg har stablet citroner i et fad
som også er fra Paustian

Noah Kress

Hvem har råd til skygge

Der er ingenting i Languedoc
tænker jeg
trædende ind
sveddryppende
på ankomsthallens nyvaskede gulv
rengøringsdamen smiler træt
Pas grave
solen vrisser udenfor

På pladsen foran kirken i Montpellier
spiller en kvinde i rødt Erik Satie
Gnossienne no. 1
langsomt
menneskene standser i fire minutter
og nioogtyve sekunder
lytter

Liam er så smuk i aften
som han står der
i den midterste toiletbås
på Shakespeares Pub
i Rue de la petite loge
og kigger på mig
med sine irske blå øjne
med sin lyserøde hættetrøje
med sin kridhvide kokain
kysser mig og siger
Fucking thirty man

Nimes er prydet med
fem romerske minder
et engelsk par
nedkøler deres fødder i fontænen
Wasn't that refreshing, love?
ved siden af amfiteatret
spiller en neongrøn karrusel
Benny Hill
hestene hviner
lydløst

Lyden af latter fra gaden
trænger gennem terrassedøren
drømmene har fundet sin plads
i skrivebordsskuffen
her sidder man så
med de rystende hænder
som gidsler
for lysten
til at tvangsfodre tilværelsen
med endnu en forventning
den sagtens kan leve op til

Strobelyset tænder Place De La Comedie

kl. 21:14

fire engelske piger i høje hæle

må regne brostenene ud

gadeguitaristen spiller Creep

som Prince gjorde

på Coachella i 08

skriger under outroen

græder efter outroen

I natteroderiet
på den hårde seng
forfølger søvnparalysen
sig selv
nede på gaden
brummer reklametavlen
når den skifter plakat
hvert syvende minut

Under MontPELLIERS triumfbue
sitter en mand på hug
med en Paris-Saint Germain trøje
forvasket Fly Emirates logo på trøjen
på pappet foran ham står der skrevet
Too ugly for prostitution

Anne Sofie Marelli

Oprørte vande

Der findes tre slags mennesker,
formentlig flere endnu

Skibsmasten
salig hævet over oprørte vande
rank og massiv

Fyrtårnet
hvis hvide spydspids flænses
mørkets tætte kappe
og går til i upåagtet stjernedød

Bølgerne
overladt til klippers nåde
forvist til breddens stenede bræmme
hvor de pisker sig selv til døde

Plasticparadis

Sisyfos, min ven
en slagen mand
ved bjergets fod
Du yder så meget,
nyder så sjældent
En last som en kampesten
hviler på dine smalle skuldre
lig en rævepels
der smyger sig om en forgyldt nakke
En næve af jern er imidlertid
hvidglødende låst om
din strube

Min ven Sisyfos,
mens du slæber dig mod din højborg
med blytunge ben
står det skrevet
i de stadig dybere trækninger
ved dine mundvige
at du også tænker på,
hvem der er dømt til en præmatur død
i Plasticparadiset
Det betyder lidet,
hvis den overlevende af de to
alligevel skal spise den andens ådsel
når han slipper igennem kværnen
og bliver optimeret effektiviseret rationaliseret
Men Sisyfos, min ven
vi mødes ved bjergets fod
og lader os æde og spytte ud
arm i arm
Vi har vores forjættede land
og den blussende tosomhed
er der ingen, der nægter os

Linda Karen Prahl J

den sidste sommer

vi har en disk til mange ting
det er en muret halvvæg malet i hvid højglans
den adskiller stue og køkken
og han lægger sin togbillet på kanten af disken
han gør det hver gang han kommer på besøg
det er en lille firkantet grå billet med pris på
sådan rejste han
på det og det tidspunkt
en envejsbillet
på den og den dato
jeg lader som om jeg ikke ser den
den koster i omegnen af to hundrede og halvtreds kroner

jeg gemmer billetterne i en skuffe
vi har aldrig talt om at jeg gør det
eller at han lægger dem der hver gang
er det minderne
er det prisen
er det fordi jeg skal se at han tog hele vejen

er der langt til mit datterhjerter
er det umagen værd

så bliver han pensioneret
den korte kø til døden er skabt af udgifter og rabatter
og vi må bakse med nøglekort og dokumentation
til vi står foran en dame på et af landets sidste billetkontorer
men billetterne findes ikke længere
hun kigger over brillerne
hendes blik møder mit gennem visiret imellem os
han er nødt til at hente vores app
siger hun og løfter det ene øjenbryn

det er ikke det samme med app
og så kommer han ikke så ofte længere
prisen tiden datoen
det hele stod så tydeligt i papirudgaverne
jeg kunne finde på at betale for hans tur hjem
bare så han kunne lægge billetten på vores disk

det er lettere at blive hjemme
er det alderen
er det for langt for dyrt for træls
får jeg lyst til at skrive til ham
gider du mig ikke længere
eller handler det om toget
sidder du dårligt i toget
er toget for besværligt et sted
er det stationerne og de mange skift
eller er det tiden tiden tiden
skal du nå noget andet
og så ender jeg med at starte bilen

to timer senere triller jeg ind i hans indkørsel
femten store pallerammer gør det svært at parkere
det er til ovnen
siger han
de brænder som ind i helvede
han griner
det var nogle han fik gratis ved et tilfælde
der dufter af værksted og øl i døren
jeg får lyst til en smøg

og så er der planterne
ting der skal passes for at kunne blive til noget
jeg lægger min telefon til opladning
læner mig op ad køkkenbordet
der flyder ord fra min mund
at der er nok at gøre med alle ungerne for tiden
det er et værre logistisk helvede af og til
så er den ene syg
så den anden

og den og den er begyndt til springgymnastik svømning musik
og vi har lige været ude og købe termotøj
han nikker og smiler kærligt
køkkenbordet er grønt
alle de rolige processer
han står og pakker bønner fra haven i poser
et forråds-kammer af omhu
så skriver han datomærker med skråskriften og den blå kuglepen
og vi hakker persillen fra haven
han hakker det mere sirligt
han kan få det til at ligne det fra supermarkedet
og så lægger vi det i afklippede bunde fra mælkekartoner
skal der ikke dato på dem også
spørger jeg
jeg har glemt alt om verden udenfor
nej jeg får så tit persillesovs
de er væk inden næste sommer

peberfrugterne kan generere det hele uden udgifter
det er bare at tørre frøene
give det hele lidt en chance
for at komme igen
det bedste er plantesækkene fra tomaterne
han genbruger dem år efter år
ingen tror på det
de kan bare komme og se det
siger han
tomaterne kan godt lide det

og de frasorterede kartofler
dem redder han
han har en aftale med en af medarbejderne oppe i butikken
han kan få dem hvert forår
og så sidder vi der i juni og spiser alle sorterne med smør
og med en rest mat grøn persille
og det eneste jeg tænker på er
at jeg ikke kan smage forskellen
at sorterne smelter sammen
tænk sig alligevel at være så ens

og så er der smilet i hans øjne
når jeg siger det højt

kødet køber han med gule mærker
der er særlige dage for fisk
han samler på laks til fryseren
flere tilbudslaks danner et festmåltid når vi kommer forbi
i fryseren stopper tiden
bedst før og mindst holdbar til er ikke det samme som
sidste anvendelsesdato
sidst jeg kom uventet tryllede han boeuf stroganoff frem
musikken i radioen sløjfede det hele sammen

så dør han
og jeg finder skuffen med billetter til fortiden
datoerne tiden samtalerne
en sang i bilen minder om ham

vi forsøger at gøre alt det man plejer til begravelser
jeg kommer til at takke nej til stearinlys i kirken
begravelsen smadrer hele idéen om at noget kan gå i nul
om aftenen efter begravelsen graver vi retter op fra fryseren
køkkenet dufter af andre datoer og radioen skratter let
jeg serverer laks til forret for min familie
hovedretten er persillesovs med tre pakker flæsk på bud
der et helt parti asier på glas ude i baggangen
desserten er en frysepose med henkogte vindruer
det skulle være brugt til marmelade
det går godt til chokolademuffins fra Rema
så er det det
han har for længst sparet op til dette festmåltid
der er ingen regning til os
og vi vasker øjeblikket op i hånden og rydder køkkenet op
jeg fejer nogle krummer op under hans stol
går ind i stuen og dufter til hans hovedpude
alt det imellem er ikke gjort op
gråden minderne tiden
og da vi låser os ud og hakker bilen langsomt ud ad indkørslen fra det mørklagte hus
og næsten ikke kan det

så lægger fryserens rim sig
som et låg på den sidste sommer